

Намѣсти лиса очила и викна на пѣтлето:

— Защо си избилъ, пѣтльо, на ярчето окото? Отговаряй!

— Защото леската ми съдра гашитѣ, — отвърна пѣтлето.

— Да дойде леската! — заповѣда лиса.

Доведоха леската. Запита я кума лиса:

— Защо, леско, си съдрала на пѣтлето гашитѣ?

— Защото козата ми изяде листата, — отвръща леската.

— Да дойде козата!

Дойде козата.

— Защо, козо, си изяла листата на леската?

— Защото козарьтъ не ме води на зелена тревица, — отвръща хитрата козица.

— Да дойде козарьтъ!

Дойде козарьтъ.

— Защо, козарьо, не си водилъ козата на зелена тревица?

— Защото бабата не ми мѣси топла питка, — отговаря козарьтъ.

— Да дойде бабата! — провиква се лиса.

Ето ти я иде и бабата.

— Защо, бабо, не си мѣсила топла питка на козаря?

— Защото вчера ярчето ми изкълва тѣстото? — отвръща бабата.

— Тѣй ли! — провикна се лиса грѣмогласно — тѣй ли! Ярката ли ти изкълва тѣстото? Ти ли, ярко? И още си трѣгнала сждѣ да търсишъ! Чакай да те науча!

Скочи лиса, сграбчи ярката и — фюйтъ! — въ гората — димъ да я нѣма.

Георги Райчевъ

